

for Smaafolk, og de kunne ogsaa gerne tale, men det fylder saa lidt i Maven. Saa dan hænger det sammen med denne Historie. Vi vilde gerne have hjulpet Manden, men vi kunne ikke bryde Loven.

Angaaende det sidste Andragende Nr. 50, vil jeg sige, at hvis det ærede Medlem ikke havde begrundet det saa udførligt, vilde jeg finde Anledning til — da dette Andragende har saa meget større Betydning, fordi det angaar flere — at rette det samme Spørgsmaal til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), som jeg forleden rettede til det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen): Hvad er egentlig Meningen med en saadan Henvi sning? Det ærede Medlem, som selv er Medlem af Finansudvalget, og som kender Finansudvalgets Regler saa godt som nogen, ved jo, at de Regler, hvorefter Finansudvalget behandler Andragender, her ikke en Gang ere opfyldte. Dersom det ærede Medlem vil se efter, hvad der staar angaaende Andragende Nr. 50, vil han se, at der staar: „Det ses ikke, at Andragendet har været hos Ministeren.“ Altsaa han kan ikke en Gang give sig saa megen Tid, at han kan lade Andragenderne gaa til deres nærmest foresatte, Indenrigsministeren, for at se, hvordan han vil stille sig. Det ærede Medlem er altsaa i det Stykke ikke en Smule bedre end det ærede Medlem for Herning, der her kommer med et Andragende, uden at der følger Bilag med. Det ærede Medlem kommer med et Andragende, som kun er halvt færdigt til Afgørelse, blot for at kunne staa og holde en human Tale her i Tinget om, at vi bør gøre noget for alle disse stakkels Mennesker. Nu synes jeg, at det ærede Medlem sætter disse Folk vel lavt, og det var egentlig det, jeg vil slaa til Lyd for. Det ærede Medlem maa jo tro, at disse Bestillingsmænd lade sig bilde ind, hvad det skal være. Men de ere ikke saa dumme, som det ærede Medlem tror. Jærnbanevæsenet er jo en stor Institution, den omfatter over 9,000 Personer, det er den største Etat, vi have i Kongeriget Danmark. Der er vedrørende den nedsat en Kommission, som arbejder ogsaa under Rigsdagssamlingen. En hel Del Medlemmer af Tinget ere ogsaa Medlemmer af denne Kommission, og jeg tror, den holder sine Møder i et Udvalgsværelse her paa Rigsdagen. Naar nu denne Kommission arbejder energisk paa at gennemgaa hele den store Sag, vil det ærede Medlem indrømme, at selv om hans Tale kan tage sig ud ude paa et Møde, hvor der ingen Mod-

sigelse kommer, er det en anden Sag her i Salen, hvor enhver, ogsaa Socialisterne, naturligvis og heldigvis, have Lov til at udvikle deres Anskuelser. Her tager det sig ikke nær saa godt ud. Enhver ved med sig selv, at naar man nedsætter en Kommission, som arbejder energisk paa at blive færdig med denne store Sag, er der ingen fornuftig Mening i at komme og tage en eller anden Stump af det, der hører ind under denne Etat, og egenmægtig forhøje Lønnen paa dette Sted. Det ved det ærede Medlem saa godt, men han tror, at naar han alligevel taler derom, kommer det ude i Landet til at se ud, som om han er den eneste i Udvalget, der vil gøre noget for disse 4,000. Men det er fuldstændig urigtigt. Han har selv været Vidne til, at vi i Finansudvalget ogsaa gerne ville være med til at gøre noget, og at vi kun vente paa, at denne Kommission skal naa til et Resultat, navnlig over for de mindre lønnede, saa at de efter en samlet Overvejelse faa en Lønforhøjelse. Det er ikke det ærede Medlem alene, der har Hjerte og Interesse for disse 4,000 Mennesker, men det skulle de Folk vide, og det skal siges saavel fra den ene som den anden Side. Det skal høres ud i Landet, at naar det ærede Medlem trods de forhaandenværende Forhold med Hensyn til denne Etat alligevel staar og holder den Tale, som han har holdt i Dag, saa staar han egentlig kun og taler paa Klap. Han vil have disse Folk til at tro, at han er den eneste i Danmarks Rige, der vil gøre noget for dem. Men de ere ikke saa dumme. Jeg har talt med flere af dem i Løbet af Vinteren, og de have sagt til mig: Vi vide godt, at som Forholdene ere, idet Sagen er i Kommission, kommer der naturligvis intet ud af Andragendet, før Kommissionen er færdig. Jeg har fundet Anledning til paa Udvalgets Flertals Vegne at nedlægge en alvorlig Protest mod den Trafik, det ærede Medlem bruger. Naar Folk ude i Landet blive klar over Sagen, ville de ikke takke det ærede Medlem for denne Optræden. Det hjælper jo ikke en eneste Smule, at han staar her og holder en køn Tale, naar de ingen Penge faa. De Herrer Socialdemokrater vide godt, at hvis de sad som Flertal i Salen, ville de i dette Stykke handle akkurat som det nuværende Flertal, for de kunne fornuftigvis ikke handle anderledes. Og derfor siger jeg, at dette er en Tale paa Klap, det er ingen Verdens Ting andet. Og naar Folk faar det at vide, og det vide de fleste for Resten godt,